

heder og demokrati, havde det svenske folks støtte og burde have fuld støtte fra FN's side. Den svenske regering ønskede, at Sikkerhedsrådet skulle genoptage behandlingen af dette problem, herunder rapporten fra det ekspertudvalg, som Sikkerhedsrådet i 1963 havde nedsat til behandling af spørgsmålet om sanktioner mod Sydafrika.

Med hensyn til det resolutionsforslag, som det særlige politiske udvalg måtte vedtage vedrørende spørgsmålet, udtaltes det, at erfaringen viste, at visse delegationer af formelle grunde tidligere havde måtte tage forbehold over for visse punkter, uden at dette havde noget at gøre med deres politiske holdning til realiteten. FN's prestige og autoritet ville bedst kunne opretholdes ved, at man undgik resolutioner, hvis effektive overholdelse var tvivlsom. Sverige havde som en konsekvens af sin rodfæstede neutralitet fundet det nødvendigt strengt at overholde kompetencefordelingen mellem Generalforsamlingen og Sikkerhedsrådet. Virkningen af „budskabet“ fra FN i apartheidspørgsmålet afgang i vidt omfang af den støtte, det ville få. Effektiviteten af et sådant budskab måtte ikke undervurderes, selv om de praktiske forholdsregler, som man kunne blive enige om, ikke opfyldte alle staters håb og forventninger. Presset mod Sydafrika måtte opretholdes.

USAs repræsentant udtalte sit lands fordømmelse af apartheidpolitikken. USA havde hidtil været af den opfattelse, at man lettest og mest effektivt ville kunne udøve pres på Sydafrika, så længe man opretholdt normale diplomatiske og økonomiske forbindelser med dette land. Han erkendte imidlertid samtidigt, at USAs opfordringer til Sydafrika om at reformere sin politik både hjemme og i Sydvestafrika ikke havde ført til de ønskede resultater. Han understregede, at der var en voksende bekymring i mange kredse i USA over Sydafrikas nægtelse af at ændre sin apartheidpolitik. Der var i kongressen kredse — hvortil han selv hørte — som fandt, at USA burde afbryde sine handels- og investeringsforbindelser med Sydafrika, så længe dette land fortsatte sin apartheidpolitik. Den sydafrikanske regering måtte være klar over, at USA ikke havde ignoreret og ikke i fremtiden ville ignorere det faktum, at Sydafrika ikke sammen med den øvrige del af men-

neskeheden arbejdede sig frem imod lighed for alle.

II. Resolutionerne.

På 49 afro-asiatiske landes samt Jugoslaviens og Ungarns vegne forelagde Sydyemens repræsentant den 13. november 1968 et resolutionsforslag, som i sin operative del fordømmer apartheid som en forbrydelse mod menneskeheden og fordømmer Sydafrikas regering for dens ulovlige besættelse af Namibia samt dens militære intervention og bistand til det racistiske mindretalsregime i Sydrhodesia; Sikkerhedsrådets opmærksomhed henledes på den alvorlige situation, og rådet anmodes om snarest at genoptage behandlingen af spørgsmålet med henblik på i medfør af pagtens kapitel VII at vedtage effektive skridt til sikring af den fulde gennemførelse af altomfattende, bindende sanktioner imod Sydafrika; Sydafrikas største handelspartnere og udenlandske finansielle interesser fordømmes for deres politiske, økonomiske og militære samarbejde med den sydafrikanske regering, som derved opmuntres til at fortsætte sin racepolitik; retmæssigheden af Sydafrikas befolknings kamp bekræftes, og alle lande og organisationer opfordres til at yde større moralsk, politisk og materiel bistand til den sydafrikanske frihedsbevægelse i dennes kamp; det erklæres, at frihedskæmperne bør behandles som krigsfanger i henhold til international lov, navnlig Genève-konventionen af 12. august 1949; alle regeringer opfordres til på deres territorier gennem lovgivning eller på anden måde at modarbejde alle handlinger og organisationer, som støtter apartheid; alle lande opfordres til at fraråde emigration til Sydafrika samt til at afbryde kultur-, undervisnings-, idræts- og andre forbindelser med det racistiske regime; apartheidudvalget anmodes om at undersøge og rapportere om gennemførelsen af FN's resolutioner om apartheid og anmodes endvidere om at intensivere sin virksomhed til fremme af den internationale kampagne mod apartheid.

I sin forelæggelsestale udtalte Sydyemens repræsentant bl. a., at resolutionsforslaget i store træk var identisk med sidste års resolution, idet dog enkelte nye momenter var blevet taget op, således bekræftelsen af Sydafrikas befolknings ret til selvbestem-